

SIMON, DIE PETRUS WERD 7.

Toch gaat er iets heel bijzonders gebeuren voor drie van de discipelen, Petrus, Jacobus en Johannes. Deze drie discipelen, zien en beleven acht dagen later iets, dat wel zo bijzonder is. De Heere had daar al enigszins op gezinspeeld, toen Hij in Lucas 9:27: 'Ik zeg u de waarheid, er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, welke voorzeker de dood niet zullen smaken, voordat zij het Koninkrijk Gods gezien hebben.' Welnu, deze drie discipel mogen met de Heere de berg Thabor beklimmen.

Nou mijn lezer, deze eer zal geen groot genoeg geweest zijn. De berg is nl. 588 meter hoog en behoorlijk stijl. Wij zijn eens tijdens een vakantie ook op die berg geweest. Toen wij onder aan de berg stonden, waren er ook speciale taxi's met vierwielaandrijving, die ons tegen betaling uiteraard wel naar boven wilden brengen. Daar hebben wij maar mee ingestemd.

Waarom weer deze drie, zou u kunnen vragen? Deze drie waren al eerder uitgekozen, weet u nog, toen in het huis van Jairus. Waarom nu weer deze drie? We weten het echter niet. Wel is het duidelijk, dat als er in de Bijbel sprake is van uitverkiezing, we daar o.a. hier een verklaring van hebben. De Heere kiest uit om iets te doen, of om iets te ontvangen, maar met zonden en de eeuwigheid heeft het niets van doen.

Hier lezen we in Lucas 9:28: 'En het geschiede ongeveer acht dagen na deze woorden, dat Hij Petrus en Johannes en Jacobus mede nam en de berg opging om te bidden.' Leest u het goed? Hij ging de berg op om te bidden. Bidden van de Heere Jezus, daar lezen we meer over. Dat deed Hij steeds in de eenzaamheid, als Hij alleen was en de anderen in de buurt waren. Maar nu gaat Hij bidden en neemt Hij deze drie discipelen mee de berg op.

Heel bijzonder, want dat is nog niet eerder gebeurd. De Heere had hen enkele dagen hiervoor juist uitgelegd, dat er eerst nog iets vreselijks met Hem zou gaan gebeuren. Dat was hen wel tegengevallen. Want om heel eerlijk te zijn, hadden ze namelijk een totaal andere verwachting van de Messias, Die komen zou, dan dat lichamelijke lijden, waarover Hij juist met hen had gesproken, toen Hij hen vroeg: 'Wie zeggen de mensen, dat ik ben?'

Ook had Hij toen gezegd: 'Sommigen van jullie zullen mij zien in heerlijkheid. Ze klauteren met zijn vieren de berg Thabor op. Wat de andere negen discipelen daarvan gevonden hebben, weten we niet. Ook niet wat die drie ervan gevonden zullen hebben. Daar kunnen we alleen maar naar raden. Waren die drie dan anders dan de anderen? Nou, zou u kunnen zeggen: 'Petrus, die wel een beetje.' Omdat hij beter was dan die anderen? Nee, dat ook weer niet. Hij was wel een beetje haantje de voorste, dat wel. Maar dat is toch eerder een vervelende eigenschap dan een goede? Ja eigenlijk wel.

Nee, dan kun je meer waardering hebben voor Johannes, want die is rustig en stil. Maar daar kun je ook van zeggen: 'Dat is iemand, die nooit zijn mond opendoet. Wat heb je nou aan zo'n man?' Ja, dat is dan ook weer waar. Jacobus, dan? We weten, dat hij een broer was van Johannes en ook een visserman. Maar verder horen we heel weinig van hem in de Bijbel. Hij was zo mogelijk nog stiller

dan zijn broer. Dus mijn lezer, wat zou de verkiezing geweest kunnen zijn van de Heere voor deze drie, die zelfs op het allerlaatst nog dichtbij de Heere Jezus waren in de hof van Gethsémané. Ook toen koos Hij hen uit. Eén ding is wel zo, zij waren de eerste drie, aan wie de Heere vroeg om Hem te volgen - Marcus 3:16.

De Heere had gezegd, dat Hij de berg opging om te bidden. Als wij nu deze geschiedenis lezen, dan kan het zijn, dat het avond was geworden, toen ze daarboven waren. Want we lezen nl. in Lucas 9:32: 'En die met hem waren werden door slaap overmand en toen zij ontwaakten, zagen zij zijn heerlijkheid.' Dat moeten wij ons eens proberen in te denken of voor te stellen, wat daar midden in de nacht gebeurde en wat zij hoorden. Hij had een week geleden wel gezegd: 'Er zijn er van dezen, die Mijn heerlijkheid nog zullen zien eer zij sterven.' Ja, maar wie dan en wat dan en wanneer dan?

Ze waren waarschijnlijk met Hem meegegaan de berg op zonder bijzondere verwachtingen. Nee, Hij ging bidden en meer wisten ze niet en verwachtten ze niet. Ze hadden nog lang niet begrepen, dat die uren van gebed van de Heere zo heel anders waren, dan wanneer zij baden. Wij hebben hier over al eerder met elkaar over nagedacht aan de hand van de woorden uit Lucas 9:18. Daar staat in de NBG-vertaling zo mooi: 'En het geschiede, terwijl Hij in het gebed was, dat de discipelen in zijn nabijheid waren.'

De Heere was daar als mens en gedroeg zich als mens. Maar als Hij ging bidden, dan was Hij in het gebed, dat wil zeggen, dan was Hij in de heerlijkheid met Zijn Vader. Zijn bidden was zo heel anders dan ons bidden. Dat was zelfs zo tot op het kruis. Toen bad Hij niet alleen, maar toen riep Hij, want toen was Hij alleen, toen was Hij als wij, als u en ik met de woorden van Mattheüs 27:46: 'Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten.'

Toen riep Hij naar een gesloten hemel, mijn lezer. Aan ons gelijk, toen we nog niet opnieuw geboren waren. Het zijn zulke bekende woorden, maar juist daarom vraag ik u: 'Hebt u al opgemerkt, dat de Heere hier een vraag stelt aan de Vader? Hij vraagt: 'Waarom hebt Gij mij verlaten?' Stelt u zich eens voor, dat de Vader Hem toen geholpen zou hebben, dan waren wij voor altijd verloren geweest. De liefde van de Vader voor u en voor mij was nl. zo groot, dat God zweeg in liefde voor ons.

Als deze dingen bij u in het hart binnen gaan komen, dan gaat u knielen hoor! Nu delen wij in het opstandingsleven, in de nieuwe schepping en wel als eerstelingen. In Johannes 17:9 zegt de Heere: 'Vader, ik bid voor hen, die gij mij gegeven hebt. Niet voor de wereld bid ik u.' En in vers 24: 'Ik wil, dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, opdat zij Mijn heerlijkheid zullen zien.'

Nou iets van die heerlijkheid krijgen deze drie discipelen in die nacht al te zien. Dat is zo bijzonder, dat Petrus eigenlijk sprakeloos is en daarom maar wat gaat zeggen over tentjes bouwen: één voor de Heere, één voor Mozes en één voor Elia. U begrijpt het ook, wel zo'n opmerking slaat eigenlijk nergens op. Het is middernacht en dan wordt het witter dan het witste wol, staat er. Ja mijn lezer, God is enkel licht. Waar God is, daar is licht. Ook in de nacht van ons leven wil Hij ons tot licht zijn.

Wat hebben deze drie discipelen toch veel mogen zien, waar ze dan vervolgens niets over mogen zeggen, voordat Hij uit de dood zou zijn opgestaan. Maar niet alleen zien ze onbegrijpelijk veel. Ook horen ze een stem uit een wolk, die hen omringde, en die stem sprak. In Lucas 9:35 lezen we: 'Deze is Mijn Zoon, de uitverkorene, hoort naar Hem.' Dit moet toch voor de drie vissers wel heel bijzonder zijn geweest. Het verging hen, zoals het in de woestijn Mozes verging: een wolk en dan een stem.

Wie spreekt daar? Wel, niemand anders dan de Vader van de Zoon, Die daar was. Die stem kwam in de woestijn tot Mozes ook in een wolk. De wolk, die de wolk der Heerlijkheid werd genoemd, de Shechina. Wat zegt die stem? Die stem zegt ongeveer hetzelfde, als toen bij de doop in de Jordaan. Het is enerzijds een bekendmaking, met de woorden: 'Deze is het, en Wie is Hij dan? Mijn Zoon, de uitverkorene!'

Dan volgen de woorden: 'Hoort Hem!' Dus: luister naar Hem, of doe wat Hij zegt, of geloof wat Hij zegt. We mogen geloven, dat wat God zegt met woorden, dat het woorden van waarheid zijn. Het is dus niet één van de drie, maar het is alle drie. We mogen dus geloven, dat wat de Heere Jezus heeft gezegd en is opgeschreven door Gods Geest in de Bijbel, dat dit zo is en dat het zo zal gebeuren. Zijn woorden zijn realiteit en werkelijkheid.

Mozes had geprofeteerd over Hem, Die komen zou. We lezen dat in Deuteronomium 18:15: Een profeet uit uw midden, uit uw broederen, zoals ik ben, zal de Heere uw God, u verwekken, naar Hem zult gij luisteren!' Dit zijn dezelfde woorden, die God in de wolk zegt tegen de drie: 'Hoort Hem!' Wat hebben de discipelen daar op de berg ontzettend veel mee mogen maken. Je zou als discipel zomaar trots of verwaand kunnen worden van zo'n aparte zegen! Maar nee, als ze de berg aflopen de volgende morgen, zegt de Heere: 'Vertel, wat jullie van nacht hebben gezien en gehoord aan niemand, eer ik uit de doden ben opgestaan.'

Nou dat zal moeilijk zijn geweest voor Petrus, die flapuit! Maar nee, mondje dicht. Ondertussen waren ze echter wel heel apart ten opzichte van de anderen komen staan. Ik denk, dat het een hele beproeving is geworden voor deze drie. Zo rijk gezegend en dan zwijgen, dat is toch in strijd met alles! Eerst hebben ze het 12-jarige dochtertje van Jairus weer levend zien worden. Nu op de berg zien zij als tweede iets van de heerlijkheid, die ook voor ons komende is.

Weet u mijn lezer, wat ook zo troostvol is voor ons, die opnieuw geboren zijn? Wel, dat wij door dit wonder hier op de berg met grote zekerheid mogen geloven, dat wij onze overleden geliefden zullen zien en herkennen, wanneer ook wij in die heerlijkheid zullen binnengaan. Dit geloven wij, omdat de drie discipelen Mozes en Elia nooit eerder hebben gezien, en dat zij die dan toch herkennen.

Op Petrus heeft het een zeer grote en onvergetelijke indruk gemaakt van Zijn heerlijkheid. Hij heeft heel goed onthouden, wat hij toen gezien heeft, want 30 jaar later schrijft hij in 2 Petrus 1:17-18: 'Wij zijn ooggetuigen geweest van Zijn Majesteit, want Hij heeft van God de Vader eer en heerlijkheid ontvangen, toen zulk een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem kwam: Deze is mijn Zoon, mijn Geliefde, in Wie Ik Mijn welbehagen heb. Deze stem hebben ook wij uit de hemel horen komen, toen wij met Hem op de heilige berg waren.'

Ja mijn lezer, 30 jaar later, kort voordat Petrus de door de Heere Jezus voorzegde marteldood zou ondergaan, schrijft hij deze woorden op. Nu, kort voordat Hij door een marteldood, die heerlijkheid van zijn Heiland zou binnengaan, schrijft Hij het tot slot nog een keer aan ons. Ja, ook aan ons, want zijn tweede brief is ook aan ons geadresseerd. Lees het maar, het staat in nl. in 2 Petrus 1:1: 'Aan hen, die een even kostbaar geloof als wij hebben verkregen door de gerechtigheid van onze God en Heiland, Jezus Christus.'

Scheur de enveloppe van deze brief maar open en lees die brief als iemand, die een brief krijgt van zijn of haar liefste. Heilsnieuwsgierig naar wat er in de brief door Hem wordt geschreven aan u. U wordt onvoorstelbaar rijk, mijn lezer, als u de Bijbel gaat lezen, als zou het een brief van uw liefste zijn. Of is Hij uw liefste niet?

Weet u, mijn lezer, wat wordt Petrus toch geremd door de Heere in zijn willen geloven. Hij wil wel hoor, maar steeds krijgt hij een rem in zijn leven. Nu ook weer want als ze naar beneden gaan naar de massa, dan wordt hen gezegd: 'Mondje dicht!' Een betere gelegenheid om te roepen: 'Mensen hier is Hij en wat wij vannacht hebben gezien en gehoord, dat is ongekend. Moeten jullie nu eens horen, wat er vannacht gebeurde hier boven op die berg. Het was zo groots.'

Er zijn heel wat evangelisatiebewegingen, die voor zo'n gelegenheid zouden willen tekenen. Maar nee hoor! Niks van al die drukte, of moet ik schrijven: drukdoenerij. Ze komen gewoon naar beneden en ze zeggen niks. De draad van iedere dag wordt weer opgepakt en de genezingen gaan weer van start. De start is echter wel iets anders dan op de andere dagen, want er komt een man, die de discipelen aanklaagt, omdat zij zijn zoon niet konden genezen.

Jezus' reactie hierop lezen we in Mattheüs 17:16-17: 'O, ongelovig en verkeerd geslacht, hoelang zal Ik nog bij u zijn? Hoelang zal Ik u nog verdragen?

Breng hem hier.' Daar staan de drie ook bij, wat zouden ze graag spreken over de dingen van afgelopen nacht, maar nee! Mondje dicht. Misschien denkt Petrus wel: 'Als ik er bij was geweest, dan...' Hoewel, hij begon het soms wel wat rustiger aan te doen. De vorige week had de Heiland hem ook weer teruggefloten. Net na zijn belijdenis: 'U bent Gods Zoon', was de Heere hen gaan vertellen welke weg Hij eerst moest gaan in deze wereld.

Een weg van lijden en verachting met de dood tot slot. Dan lezen we in Mattheüs 16:22-23: 'En Petrus nam Hem terzijde en begon Hem te bestraffen, zeggende: Dat verhoede God, Here, dat zal U geenszins overkomen! Doch Hij keerde Zich om en zeide tot Petrus: Ga weg, achter Mij, satan; gij zijt Mij een aanstoot, want gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen.'

Petrus krijgt veel voedsel van de Heere, maar loopt ook veel klappen op. Ja, beeldt u zich maar eens in: Petrus neemt de Heere even apart, en zal Hem eens even vertellen, hoe Hij over dat lijden denkt, waar de Heere het over had. Natuurlijk wel uit liefde hoor! Zie ze daar staan die twee, daar aan de kant van de weg, even apart. En wat krijgt hij te horen? Een tik op zijn schouder en mooie woorden, wel nee! Jezus zegt: 'Ga weg achter mij satan!'

Misschien heeft een wat achterdochtige discipel later wel aan Petrus gevraagd: 'Wat had jij zo apart met Hem te bepraten?' Petrus zou zijn schouders hebben opgehaald en zijn doorgelopen. Het was wel een klap op zijn ziel, au! Die Zoon van God is maar moeilijk te begrijpen. Nou mijn lezer, soms is dat toch ook zo in ons leven?

Een paar dagen later wordt Petrus, die juist deze nieuwe naam heeft gekregen, uitgenodigd om met Hem de berg Thabor op te gaan. Hij leert, dat het volgen van de Heere heel vaak niet te begrijpen is. Nog altijd dachten zij aan het Koninkrijk, dat komen zou in hun leven op deze aarde. Dat dat niet komen kon, voordat de Heere de zonde van de hele schepping, inclusief die van de mensen zou hebben weggedaan, dat begrepen ze nog lang niet.

De rabbi's waren zo zachtjes aan wel klaar met Hem. Hun conclusie was: 'Het is een bedrieger.' De schriftgeleerden (professoren) waren die mening ook al aangedaan op enkele twijfelaars na. Maar de massa had geen enkele interesse in die man met zijn bijzondere ideeën. Wel nee, waarom zou je? Je leeft trouw mee met de synagoge en met de tempeloffers. Wat wil je dan nog meer? Het volk was toen gelijk aan het volk van nu. Maar de discipelen worden in hun denken en hun beleven heen en weer geslingerd. Zo zijn ze enthousiast, want de Heere kan alles en doet veel en even later dan zijn ze verdrietig.